

PRAPOR SPÁSY

Jaká je zvěst?

Jan 3:16: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Povolání ke spáse lidí

Většinou se lidé ptají: „Co je Armáda spásy, jaké je její poslání a kdo jsou lidé v ní?“ Mnoho lidí ví o sociální práci, o práci s lidmi bez domova a ví, že je Armáda spásy může v nějakém zařízení ubytovat. Někteří vědí, že jsou tady komunitní centra, kde se konají sociální programy a aktivity pro děti, seniory a dospělé.

Jako odpověď jim může posloužit naše misijní prohlášení:

Armáda spásy, mezinárodní hnutí, je evangelikální součástí všeobecné křesťanské církve.

Její poslání je založeno na Bibli.

Její služba je motivována Boží láskou.

Její poslání je **kázat evangelium, dobrou zprávu o Ježíši Kristu**, a v jeho jménu naplňovat potřeby lidí bez jakékoli diskriminace.

Abychom to lidem ještě více objasnili, jsou tady dva slogany:

1. Srdce Bohu, ruce lidem.
2. Služba Bohu je služba lidem.

Když se podíváme na misijní prohlášení a na ty dva slogany, je jasné, že víra v Boha a služba pro něj je ta nejdůležitější věc, kterou Armáda dělá. Myslím, že je to víc, než jen pomáhat lidem v nouzi. Je to víc, než starat se o všechno, co zničilo zemětřesení, hurikán, válka nebo něco jiného. Je to víc, než mít místo, kde se děti, senioři, muži a ženy mohou setkat.

„Spása“ v názvu Armády spásy má co do činění s vírou, že Boží láska je pro každého člověka a věříme, že ta největší bída v lidském životě je život bez Boha, i když ne všechny běžné problémy jsou vyřešeny, když jste křesťan.

Proto je v misijním prohlášení napsáno:

Jeho poslání je kázat evangelium, dobrou zprávu o Ježíši Kristu.

Můžeme my, jako křesťané spasit lidi? To si nemyslím. Můžeme jim svědčit, mluvit s nimi a kázat jim Ježíšovo evangelium. Můžeme jim ukázat Boží lásku tím, jak sloužíme a pomáháme lidem v nouzi.

V misijním prohlášení je také napsáno: **„její poslání je založeno na Bibli.“**

V Bibli je několik příběhů o lidech, kteří nebyli přijati svým okolím. Lidé, kterými se opovrhovalo, protože jejich způsob života nebyl spofádaný, nechovali se způsobem, jaký ostatní očekávali.

Všichni takové lidi známe, nejsou dost dobří a my bychom se s nimi neměli stýkat.

Kupodivu právě to jsou lidé, se kterými Ježíš komunikoval, ne aby je odsoudil, ale aby jim řekl o Bohu a Jeho lásce, aby jim ukázal, že mohou patřit Bohu Otci, pokud budou chtít.

Proto Armáda spásy jedná tak, jak jedná, nabízí pomoc těm, kdo ji potřebují a vypráví o Ježíši a Jeho lásce, aby lidé mohli poznat Boží lásku ke každému člověku, a aby mohli začít nový život s Ježíšem Kristem. Bez odsouzení, ale říci a ukázat jim, že život může být úplně jiný.

Jako křesťané nejsme povolání, abychom lidi spasili, to ani nemůžeme, každý se pro to musí rozhodnout sám. A mohou se rozhodnout přijít k Ježíši jen v případě, že o Něm slyšeli. Proto se křesťané nazývají svědky. Každý, kdo mluví o Kristu, přispívá ke spasení ostatních. To by měla být potrava pro duši.

V tomto vydání Praporu spásy naleznete příběhy členů a/nebo zaměstnanců Armády spásy o tom, jak prakticky svědčí ve svém každodenním životě.

Major Attie van Wagtenonková

Generál André Cox:

„Jsem znepokojený, když pozoruji, že na některých místech se zaměřujeme na naše hlavní poslání kázat evangelium a na jiných se zaměřujeme hlavně na zabezpečení lidských potřeb. Nejsme vždy důslední v plnění naší mise a ne vždy klademe stejný důraz na naše dvojí poslání. Nemá to být – a nikdy nebylo – buď a nebo! Všude, kde je Armáda spásy, a nezáleží na tom jaký plní program, musí být zahrnuty oba prvky – hlásání i služba.“

Potenciální nebezpečí, kterému čelíme je, že můžeme být v pokušení soustředit se na jeden aspekt našeho poslání na úkor toho druhého. Pravidelně připomínám důstojníkům a vojákům, že máme celkové poslání a že musíme naplňovat oba aspekty našeho poslání s rovnocenným zápallem a soustředěním.“

Voják Armády spásy v Amsterdamu

Rozhovor s envojem Henny Tingovou

Kdo jste a co děláte v Armádě spásy?

Jmenuji se Henny Tinga a pracovala jsem pro Armádu spásy ve Čtvrti červených luceren v Amsterdamu více než 50 let! Viděla jsem toho mnoho a setkala jsem se za tu dobu s hodně lidmi.

Co Armáda spásy dělá ve Čtvrti červených luceren?

Po celé ty roky dělá Armáda spásy v této oblasti mnoho věcí. Majora Bosshardtová, v Holandsku velice dobře známá, začala v Armádě pracovat v roce 1948. V té době se starala o děti žijící v této oblasti. Od té doby se věci změnily.

Dnes se ve čtvrti červených luceren staráme o prostitutky. Setkáváme se s nimi na určitém místě tři/čtyřikrát za týden a povídáme si s nimi, nabízíme jim šálek kávy nebo kaka. Nabízíme také lidem ze sousedství místo, kde mohou přijít na kávu. V neděli míváme shromáždění Armády spásy. Také máme

místo, kde vážně nemocní lidé mohou strávit poslední období svého života. V celém okolí děláme mnoho různé práce.

Kolik lidí pracuje v Armádě spásy v Amsterdamu?

V různých typech služby tady pro Armádu spásy pracuje více než 1200 lidí. Věnují se od pomoci bezdomovcům až po domov pro velmi vážně nemocné děti.

Jsou to dobrovolníci nebo lidé zaměstnaní Armádou spásy?

Většinou jsou to zaměstnanci Armády spásy. Dobrovolníci navštěvují prostitutky, které pracují ve Čtvrti červených luceren a rozváží polévku, kávu a chléb lidem žijícím na ulici. Také každé odpoledne obsluhují místo, kde se mohou scházet lidé ze sousedství.

Co si myslíte o prostituci, Henny?

Prostituce v této oblasti byla vždycky. Věřím, že bychom měli tyto ženy přijímat i s tím, kdo jsou a co dělají. Ačkoliv, když věci nejsou správné, musíme jim pomoci. Potřebujeme mít otevřenou mysl, když se s nějakou ženou máme sejít a víme, kdo je a co dělá a musíme se pokusit pro ni něco udělat.

Myslíte si, že ve čtvrti červených luceren se obchoduje s lidmi nebo je někdo k prostituci nucen?

Všude tam, kde je prostituce, je i obchodování s lidmi a nucená prostituce. Číslo jsou ale politikou! Někdo říká to, jiný ono, ale většina věcí, které se dějí, není jen černá nebo bílá, ale šedivá.

Jak se Amsterodamská Čtvrť červených luceren změnila z Vašeho úhlu pohledu?

Během let se toho změnila spousta. V šedesátých letech holandské ženy pracovaly se svými pasáky. Potom tady byly ženy ze všech koutů světa, a potom jsme měli období prostituce na heroinu. Následně tady byly velice mladé prostitutky, starali jsme se o ně, protože některé z nich onemocněly AIDS. Když umřely, viděli jsme, že byly velice mladé v době, kdy začínaly. V dnešní době jsou tady ženy z celé Evropy a Jižní Ameriky. Čtvrť červených luceren se stala více mezinárodní oblastí, a to je vidět také v restauracích a jídelnách, které nabízí. V tomto ohledu se věci hodně změnily.

Myslíte si, že ve čtvrti červených luceren se situace zlepšila nebo zhoršila?

Nemyslím si ani jedno. Změnila se, není to ani lepší, ani horší. Jediná věc, která se změnila, je, že vše je více globální.

Jste v kontaktu s amsterodamskou policií nebo místními úřady?

Ano. Místo, kde se scházíme je částečně financováno místními úřady. A také máme časté kontakty s policií. Policie nás často kontaktuje, když hledá pohřešovanou osobu. A když vidíme, že něco je špatně, samozřejmě s tím jdeme na policii.

Takže jste pracovala pro Armádu spásy dlouho. Nyní jste v důchodu. Co děláte v Armádě spásy v dnešní době?

Nemůžu se jen tak zastavit. Armáda spásy je můj život! V přízemí vydáváme jídlo pro muže, kteří nemají moc kontaktu nebo jsou bez domova. Na druhé straně ve čtvrti červených luceren nabízíme jídlo ženám, které pracují jako prostitutky nebo jsou bývalé prostitutky. Máme na to program a já se ho účastním. Také navštěvuji dívky, které pracují v prostituci a také lidi, kteří

jsou zodpovědní za budovy, ve kterých se prostituce provozuje. Také rozvážím polévku. Snažím se dělat, co jde! Miluji to! Jsem ráda v kontaktu s lidmi.

Můžete nám říci něco o majorce Bosshardtové?

Můj manžel i já jsme znali majora Bosshardtovu celý náš život. Začala jsem tady pracovat, když mi bylo 17 let. Začala jsem jako mladá rozdávat kávu a ona se mě zeptala, jestli s ní chci pracovat. Koos, můj manžel, se narodil a byl vychován ve Čtvrti červených luceren. Jako mladému chlapci mu majora pomohla se školou a pomohla mu dostat se na univerzitu. Říkala, že dětem z této oblasti se nejlépe pomůže, když se jim dá vzdělání. Tak to chtěla. Nejúžasnější věcí, kterou udělala, bylo, že v letech 1950 až 1960 poslala do škol mnoho dětí. To jim dalo možnost žít lepší život, než vedli jejich rodiče. Byla součástí našeho života a pomáhala nám v práci.

Co byste ráda řekla návštěvníkům čtvrti červených luceren?

Když procházíte kolem, mějte respekt! Každý – muži i ženy, které tady pracují nebo lidé v pozadí, jsou také Boží stvoření. Musíte být opatrní, i když jste jiní a musíte se starat o sebe navzájem.

Kateřina Čopová

„Radujte se s radujícími a plačte s plačícími.“ Římanům 12,15

Když jsem se na konci roku 2014 připravovala převzít funkci koordinátorky komunitního centra, měla jsem velkou radost. Těšila jsem se na příchod nového sborového důstojníka, se kterým budeme spolupracovat a rozvíjet další aktivity. Sbor a komunitní centrum pro mě bylo vždy místo setkávání. Místo kde můžu svobodně sdílet evangelium, setkávat se s různými lidmi, kteří jsou dnes mými přáteli, učit se nové věci, smát se, radovat, naslouchat. Sbor, komunitní centrum, sociální práce s dětmi, ve které jiné organizaci můžu žít svůj křesťanský život tak naplno? Kde jinde je to tak dobře propojené? V roce 2015 po rozdělení sociální práce a sboru mi byla změněna funkce na vedoucí sociální práce a byla jsem upozorněna, že se smím v pracovním čase věnovat pouze sociální práci. Komunitní aktivity jsou sborová záležitost, takže ať si to zajistí důstojník a sbor. Jaká ironie! Který jiný člen sboru má možnost vést aktivity v průběhu týdne a ne jenom při nedělním shromáždění? Díky za Dana a Danku Biškových, kteří se tohoto úkolu velmi dobře zhostili a opravdu se snažili, aby toto místo bylo stále místem pro setkávání a sdílení dobré zprávy. Aktivit se v pracovní době zúčastňovat nesmím, ale mluvit mi díky Bohu nikdo nezakázal a komunitní centrum je stále mé pracovní místo, kde má náš tým zázemí. A tak, když přicházejí lidé z venku a obrací se na nás s prosbou o pomoc, nebo i nabídkou vlastní pomoci, mohu s nimi mluvit a být aspoň prostředníkem a poslem dobrých zpráv. A nakonec, našla jsem ve své práci nové úžasné pole působnosti, kde Bůh může činit své divy a zázraky a vylévat své požehnání. Je to můj malý tým, který mi byl svěřen. Mí nejbližší spolupracovníci. Prosím Pána za každého kdo má do našeho týmu přijít a modlím se i za ty, kteří musí odejít. Každý z nich je jedinečný, úžasný. Každý z nich má své radosti i starosti. A já mám příležitost, sdílet s nimi nejen své zkušenosti, ale především to, jak Pán Ježíš ovlivňuje můj život dnes i včera. Mohu se s nimi radovat a mohu s nimi i plakat, ale především se za každého z nich mohu modlit a vzdávat Bohu díky, když se mé modlitby naplňují. Díky Bohu, za každého jednoho z nich, díky pane Ježíši za Armádu spásy.

Kateřina Čopová, B.A.

vedoucí přímé práce/sociální pracovnice

Karlovy Vary

Armáda spásy – to je Armáda spásy!

Jeden muž se zeptal druhého: „Co je Armáda spásy? Je to církev? Nebo záchranná služba, nebo charitativní organizace, která řídí kluby a programy pro lidi všech věkových kategorií a tříd?“ Druhý muž odpověděl: „Armáda spásy – to je Armáda spásy! Jedinečná, na nikoho není podobná. Činnost Armády spásy je založena na Bibli a víře v Ježíše Krista.“

Na čem stojí Armáda spásy? Zprvce to je církev, jak říká Ježíš Kristus v evangeliu podle Marka 11:17 „I učil je, řka jim: Zdalíž není psáno, že dům můj domem modlitby slouží bude u všech národů?“ Modlitební setkání, studia Bible, nedělní bohoslužby jsou otevřeny pro všechny, kteří hledají Boha, aby ho uctívali a našli odpověď na své otázky. Pokud půjdeme dále, Armáda spásy je velká komunita a rodina. Armáda spásy – místo, kde každý může najít podporu a fyzické jídlo, střechu nad hlavou, ochranu před násilím a nespravedlností. Armády spásy – je útočištěm pro lidi v nouzi, protože naše útočiště je Bůh.

V Bibli je napsáno u Zachariáše 7: 9–10 „Toto praví Hospodin zástupů: Vynášejte pravdivé rozsudky a ať každý prokazuje svému bratru milosrdenství a slitování. Neutiskujte vdovu a sirotka, bezdomovce a trpícího, nikdo ať ve svém srdci nezamýšlí proti bratru nic zlého.“

Co pro mě znamená živá víra nebo víra v praxi? Víra v Pána – to je, když se sejdeme, čteme slovo a snažíme se žít podle Slova, čímž uctíváme Boha. Snažíme se naplnit potřeby člověka. Kdyby zůstal bez oblečení nebo jídla, tak aby se oblékl a dostal jídlo. Aby měl společenství. Co je nejdůležitější, je jistě jeho obrácení k Bohu skrze kříž Ježíše Krista. Tímto způsobem probíhá i vzdělávání a změna člověka. Kdo potřeboval pomoc včera, zítra může pomáhat a sloužit jinému.

V Armádě spásy může sociální pracovník navrhnout praktické kroky z obtížných situací - kde najít střechu nad hlavou nebo práci.

Když se mě lidé ptají, jak mohu ovlivnit životy druhých, tak bych řekl slova Žalmu 37:3 „Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost“

Máme přísloví - „Voda neteče pod ležící kámen.“ Každý si uvědomuje, že musí něco udělat, aby bylo něco jinak. Jinými slovy: „Nesejete, nebudete mít úrodu.“ Naše víra v Pána se projevuje v našich záležitostech. A Bůh je dobrý a milosrdný pro všechny!

Vitalie Chiriac, kapitán

oblastní důstojník Armády spásy na Slovensku

Víra v praxi

Co pro mě znamená víra v praxi?

Před každou delší cestou autem se modlím, protože věřím, že mě Ježíš ochraňuje.

Modlím se, když jdu k lékaři, protože věřím, že mu dá Ježíš moudrost, jak mi nejlépe pomoci.

Modlím se za výběr nového ředitele firmy, kde pracuji, který za pár měsíců nahradí stávajícího ředitele, jež odchází do důchodu. Věřím, že Ježíš v tom může něco udělat a přivést správného člověka. Nemusím oplácet nerudné kolegyni stejnou mincí, ale můžu jí naopak projevit lásku. Protože věřím Ježíši, který mi dává milost tak konat.

Víra v praxi pro mě znamená, dávat Ježíši prostor ve svém každodenním životě. Pouštět ho do všech oblastí. Nemusím dělat, z lidského pohledu, velké věci, zasahovat davy. Důležité je být věrná na tom místě, kde teď zrovna jsem, tam, kam mě Bůh postavil. Být věrná v malých věcech, hledat každý den Boha a žít s ním v každodenním vztahu. Pak si mě Bůh může používat tam, kde jsem.

Víra v praxi pro mě také znamená odpouštět. Bůh ve svém Slově říká: „Odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Efezským 4:32).

Odpouštět lidem, kteří mi ublížili a zranili mě, je pro mě jedna z nejtěžších věcí na mé cestě s Kristem. Jedna z nejtěžších, ale zároveň jedna z nejvíce uzdravujících. Ne vždy mi jde odpustit. Ale odpuštění není pocit, odpuštění je rozhodnutí. A protože věřím Ježíši, můžu se vědomě rozhodnout odpustit a poprosit ho, aby to odpuštění dokonal v mém srdci, protože já to nedokážu. A on to udělá, protože je dobrý, milosrdný a miluje nás. A chce, abychom i my mohli žít v lásce a Jeho lásku předávali dál. Toto je moje víra v praxi.

Veronika Sabová

sbor Opava

Armáda spásy: Je to služba Bohu a lidem

Neznal jsem Armádu spásy a ani jakým způsobem pracuje na šíření Božího království. Jednou mě jeden bratr oslovil, jestli bych nechtěl pracovat v Azylovém domě pro muže v Opavě. Tady jsem se poprvé setkal s tím, co Armádu spásy dělá skutečnou armádou. Je to služba Bohu.

V tom všem jsem viděl naplnění veršů z Božího slova „protože On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé,“ Mt 5,45 a to mi pomohlo dívat se na člověka Božíma očima. To mi také ukázalo, jak Armáda spásy odráží Boží charakter. Když jsem začal sloužit v AS jako důstojník, tak jsem věděl, že takto chci přistupovat k lidem. Armáda spásy je víc než sborová budova. Scházíme se, abychom společně uctívali Ježíše Krista, našeho společného Spasitele. A to můžeme dělat kdykoliv a kdekoliv. Ale také abychom v Jeho jménu sloužili lidem. Těm chudým i bohatým, trpícím i radostným, dobrým i zlým. Jednou jsem byl pozván na bohoslužbu k mým známým, a na okně před modlitebnou ležel letáček, na kterém bylo pozvání „a pozvěte všechny své přátele“. Já jsem si jen tak pomyslel: „a co kdybych před to slove přátele dal slovo NE.“ Měli bychom být místem, kde se rozdává láska a měli bychom být na místech, kde je lásky potřeba. Přiznám se ale, že to proběhlo v mé mysli. Víím také, že to chce Pán Ježíš. Ale udělat pak ten skutek a pozvat např. své nepřátele, by bylo velmi těžké. Ale právě ve sboru máme tu jedinečnou příležitost vytvořit prostředí, kde láska bude. Právě ta láska, která proměňuje, která je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého. Láska, která nemiluje jen ty, kdo milují mě.

Máme úžasnou příležitost sdílet evangelium, tu dobrou zprávu o spasení skrze Ježíše Krista na klubech pro seniory, nebo při službě mládeži..... nebo.....Pán Ježíš Armádě spásy velmi žehná a já to vnímám na každém kroku i na každém kroku mé viny v Něho.

Kapitán Petr Kováčik

Sborový důstojník Přerov

Foto: Moravskoslezský Deník/Lukáš Kaboň.

Rozhovor s Andreou Pekárkovou o Ordinaci pro chudé

(Ptá se Iva Folajtárová)

Můžeš nám stručně představit nový projekt?

Ordinace pro chudé je název nově vznikající zdravotní služby Armády spásy – ordinace praktického lékaře pro dospělé zaměřené na sociálně vyloučené skupiny obyvatel. Patří mezi ně lidé bez domova, jiní obyvatelé ulice, klienti azylových domů, domovů Přístav, národnostní menšiny, apod. Zkrátka všichni, kteří mají omezený přístup ke zdravotní péči.

Jak bude vypadat ordinace – bude se lišit od běžné ordinace praktického lékaře?

Na první pohled se bude jednat o běžnou ordinaci praktického lékaře – sestra, lékař, povinné vybavení a uspořádání prostor. Ordinace bude také zabezpečovat klasickou primární péči – tzn. diagnostiku, léčbu a prevenci. Jiní jsme v tom, že se snažíme snižovat bariéry mezi lidmi bez domova a zdravotnickým zařízením, snažíme se o propojení sociálně-zdravotní problematiky. Chceme se snažit především porozumět specifickým potřebám našich pacientů a pomoci jim stanovit priority v oblasti řešení jejich sociálně-zdravotního stavu. Za pacienty docházíme do jejich přirozeného sociálního prostředí (ulice, lesíky, stanová městečka, přístřešky, garáže, apod.).

Jak ses k této práci dostala?

Konkrétně mě k této práci přivedl bývalý národní velitel AS – Mj. Mike Stannett, který mi jako studentce medicíny, která navštívila sbor AS v Praze, navrhl, abych začala pomáhat ošetřovat klienty denního centra pro lidi bez domova. Ale pravda je, že jeho návrh padl na již zoranou půdu. Protože už dříve jsem měla sen, že budu ošetřovat nemocné lidi na hlavním nádraží v Praze. Také jsem v průběhu praxe v nemocnicích zahlédla několik nepříjemných scén, kdy se s bezdomovci hrubě a neprofesionálně zacházelo. To mě zasáhlo. Věřím, že skrze tyto situace mi Duch Svátý postupně zjevoval Boží vůli pro moji službu a také vizi pro zdravotní péči o lidi bez domova. Během let jsem službu lidem bez domova přijala jako část svého povolání.

S čím se obvykle ve své práci setkáváš?

Nejčastěji se setkávám s poptávkou po řešení akutních zdravotních potíží. Jedná se většinou o akutní nebo chronické rány, bolesti končetin, potíže s chůzí, vysoký krevní tlak, střevní potíže, infekce horních cest dýchacích, srdeční selhání, atd. Po navázání vztahu s pacientem se pak dostáváme i k preventivním prohlídkám, diskuzi o životním stylu. Musím říct, že často se na ulici setkávám s lidmi trpícími závislostí na alkoholu nebo i jiných návykových látkách. To mi dělá největší starosti, protože dokud se neřeší závislost, nevyřeší se pořádně nic.

Co tě nejvíce v tvé práci zasáhlo?

Za těch osm let kontaktu s lidmi bez domova je toho víc. Vždycky se mnou pohne, když někdo na ulici zemře, když zemře člověk, kterého jsem znala a věděla jsem, že pokud se on nerozhodne opustit ulici, tak tam zemře. Zasahuje mne to, že i když se snažím víc a víc porozumět lidem, stále nedokážu plně pochopit, co prožívají a co potřebují. Naše světy se jen na chvíli

potkají a pak zůstávají oddělené. Já jdu domů do teplé postele a oni zůstávají se svými nemocemi na ulici. Ať už jsou pro to důvody jakékoliv, v tu danou chvíli to tak je. Nejvíce mě však zasáhlo, jakou víru a důvěru v Boha, mají někteří lidé bez domova. Možná stále jsou na ulici, možná se i někdy napijí, ale každý den mluví s Bohem a uvědomují si naši závislost na Bohu.

Mohla bys nám říct jeden takový dobrý příklad z praxe?

Z poslední doby mě napadají například dva starší muži, kteří oba žili v garáži. Zavedli mě k nim naši terénní pracovníci. Oba mají zdravotní potíže. Jeden z nich měl příznaky srdečního selhání a vysoký krevní tlak. Odmítal opakovaně převoz do nemocnice a podrobné vyšetření. Tak jsem ho několik měsíců léčila jen na místě. Léky začal užívat ochotně. Přesto, že léčba měla dobrý efekt, přidaly se další komplikace. Jednoho dne se rozhodl, že se nechá odvézt do nemocnice. Tam mu zjistili hned několik onemocnění srdce a navrhli ho na kardiochirurgický výkon. Bylo to ve Fakultní nemocnici v Porubě, musím říct, že se o tohoto pacienta postarali výborně, jako o běžného občana (s touto nemocnicí máme dobré zkušenosti). Po návratu z nemocnice byl i s jeho kamarádem přestěhován do azylový dům a nyní se připravuje na operaci.

Jací jsou lidé bez domova pacienti?

Stejně jako mezi jinými pacienty, i mezi pacienty bez domova najdete pacienty sympatické, nesympatické, spolupracující, nespoupracující, simulující, zlehčující situaci, úzkostné, atd. S přístupem ke zdraví je to různé. Většinou, když jsou přímo na ulici, nepatří zdravotní stav mezi jejich priority, řeší spíše akutní problémy. Když se pak dostanou pod střešku, najednou mají více prostoru řešit zdravotní stav a často se pak i spousta problémů provalí opožděně. Nějaké odlišnosti mezi běžnými pacienty a lidmi bez domova existují. Pro mě je například výhoda v tom, že lidé bez domova většinou nečtou na internetu spousty různorodých informací, a když jim poskytnu nějakou

informaci, většinou mi věří. Lékařská rada má u nich stále velký význam, pokud vás tedy skutečně přijmou jako svého lékaře. Nevýhoda je, že často mění místo pobytu, a nemůžeme je někdy dohledat.

Máš zkušenosti ze zahraničí. Jak funguje pouliční medicína tam?

To je různé, v některých zemích je více rozvinutá přímá péče na ulici, jinde spočívá těžiště práce spíše v kamenných zařízeních. Často stojí práce na dobrovolnících, medicích, středním zdravotním personálu, apod. Například v Norsku má Armáda spásy tzv. Pouliční nemocnici. Má dvě patra, jedno pro ženy, jedno pro muže. Většinou jsou zde lidé závislí na drogách se zdravotními problémy. V Londýně existuje ambulantní centrum pro lidi bez domova (Great Chapel street Medical Center), které poskytuje péči praktického lékaře, zubaře, podiatra a také právní poradnu. V Bostonu jsem viděla centrum respitní péče pro bezdomovce se 120 lůžky, to už byla v podstatě zvláštní nemocnice.

Spolupracuješ s mediky, jaká je s nimi spolupráce?

S mediky je vždycky výborná spolupráce, protože tuto práci dělají dobrovolně a rádi, zajímají se o ní. Vždycky mě kontakt s mediky povzbudí. Je ale důležité, aby vždy pochopili, že lidé bez domova nejsou pokusní králíci a že péče končí tam, kde končí jejich znalosti a schopnosti.

V červnu jsi byla jmenována důstojníkem Armády spásy. Jakým způsobem ve své službě propojuješ praktickou péči o lidi se zvěstováním evangelia?

Foto: Moravskoslezský Deník/Lukáš Kaboň.

Předně věřím, že to není moje lidské dílo, ale naplňování Božího plánu. Mám na srdci, aby se lidé skrze moji službu setkali s Boží láskou a milosrdenstvím. Aby poznali, že Ježíš je ten, kdo neuhásí doutnající oheň a nedolomí nalomenou třtinu, zkrátka, že nad nimi Pán Bůh nezlomil hůl. Přeju si, aby se naše ordinace stala místem Božího uzdravení a zastání. Nechci propagovat jako nejvyšší hodnotu zdraví, ale vztah se živým Bohem, a to ať tady na zemi nebo na věčnosti.

Tiráž

Časopis Armády spásy

Zakladatel: William Booth

Generál: André Cox

Národní velitel: major Teunis T. Scholtens

Mezinárodní ústředí Armády spásy: Londýn

Ústředí Armády spásy České republiky:

Petržilkova 2565/23, 158 00 Praha 5. www.armadaspasy.cz

e-mail: attie_vanwagtenondk@cch.salvationarmy.org

tel.: (+420) 251 106 424

Šefredaktorka: majorka Attie van Wagtenondková

Grafika: Mgr. Simona Kosorin

Tisk: Tiskárna A.M.G., s.r.o. Adamov